

Sygn. akt I C 123/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 grudnia 2015 roku

Sąd Rejonowy w Wieluniu I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Magdalena Kościarz

Protokolant: asystent sędziego Magdalena Sola – Duda

po rozpoznaniu w dniu 07 grudnia 2015 roku w Wieluniu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B.

przeciwko Z. N.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego Z. N. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. kwotę 8.492,54 zł (osiem tysięcy czterysta dziewięćdziesiąt dwa złote 54/100) z ustawowymi odsetkami, a w tym:

- od kwoty 8.125,00 zł (osiem tysięcy sto dwadzieścia pięć złotych) od dnia 01 listopada 2014 roku do dnia zapłaty,

- od kwoty 367,54 zł (trzysta sześćdziesiąt siedem złotych 54/100) od dnia 07 stycznia 2015 roku do dnia zapłaty,

2. zasądza od pozwanego Z. N. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. kwotę 1.877,00 zł (jeden tysiąc osiemset siedemdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu,

3. nakazuje pobrać od pozwanego Z. N. na rzecz Skarbu Państwa – kasa Sądu Rejonowego w Wieluniu kwotę 97,26 zł (dziewięćdziesiąt siedem złotych 26/100) tytułem nieuiszczonych kosztów procesu

Sygn. akt I C 123/15

UZASADNIENIE

W dniu 07 stycznia 2015 roku (data wpływu) powódka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. (dalej: (...)), działająca przez profesjonalnego pełnomocnika, złożyła do Sądu Rejonowego w Wieluniu I Wydział Cywilny pozew przeciwko pozwanemu Z. N. o zapłatę kwoty 8.492,54 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 8.125,00 zł od dnia 01 listopada 2014 roku do dnia zapłaty i od kwoty 367,54 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenie zwrotu kosztów postępowania wraz z kosztami zastępstwa procesowego w wysokości 1.217,00 zł, z tytułu zwrotu pożyczki z dnia 28 grudnia 2013 roku (pозew k. 2-5).

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym, wydanym przez referendarza sądowego Sądu Rejonowego w Wieluniu I Wydział Cywilny w dniu 29 stycznia 2015 roku w sprawie o sygn. akt I Nc 53/15, nakazano pozwanemu Z. N., aby zapłacił powódce (...) Spółce z o.o. z siedzibą w B. kwotę 8.492,54 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 8.125,00 zł od dnia 01 listopada 2014 roku do dnia zapłaty i od kwoty 367,54 zł od dnia 07 stycznia 2015 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 1.292,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu, albo wniósł w tymże terminie sprzeciw (k. 21).

Odpis nakazu zapłaty został doręczony pozwanemu w dniu 06 lutego 2015 roku (zwrotne potwierdzenie odbioru k. 27).

W dniu 20 lutego 2015 roku (data stempla pocztowego) pozwany Z. N., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, złożył sprzeciw, w którym wniósł o oddalenie powództwa jako całkowicie bezzasadnego, z uwagi na nieistnienie roszczenia. W uzasadnieniu sprzeciwu wskazano, iż pozwany nie kwestionując samego faktu udzielenia mu przez powoda pożyczki, podkreśla, że doszło do jej uregulowania wobec potrącania przez pracodawcę (...) Spółkę z o.o. z siedzibą w B. z wynagrodzenia pracownika, określonych kwot tytułem spłaty pożyczki. Nadto, pełnomocnik pozwanego podniósł zarzut niewłaściwości miejscowej Sądu, wskazując iż miejscem zamieszkania pozwanego jest P., a zatem Sądem właściwym miejscowo jest Sąd Rejonowy w Oleśnicy (sprzeciw k. 29-34)

Postanowieniem z dnia 09 marca 2015 roku, Sąd Rejonowy w Wieluniu I Wydział Cywilny stwierdził swoją niewłaściwość miejscową i przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Oleśnicy (postanowienie k. 46).

Na powyższe postanowienie Sądu Rejonowego w Wieluniu, zażalenie wywiódł pełnomocnik powoda, wnosząc o jego uchylenie i przekazanie do ponownego rozpoznania przez Sąd Rejonowy w Wieluniu oraz zaliczenia kosztów postępowania zażaleniowego do kosztów procesu. W uzasadnieniu zażalenia pełnomocnik powoda wskazał, iż właściwość miejscowa w niniejszej sprawie znajduje oparcie w treści art. 34 k.p.c., zgodnie z którym powództwo można wnieść według miejsca wykonania umowy, a w niniejszej sprawie miejscem wykonania umowy jest siedziba wierzyciela znajdująca się we właściwości miejscowej Sądu Rejonowego w Wieluniu (k. 50-51).

W dniu 01 lipca 2014 roku (data wpływu) pozwany, zgodnie z zarządzeniem, wniósł odpis sprzeciwu (k. 33).

Postanowieniem Sądu Okręgowego w Sieradzu I Wydział Cywilny, wydanym w sprawie o sygn. akt I Cz 141/15 z dnia 27 kwietnia 2015 roku, uchylono zaskarżone postanowienie (k. 57)

W toku postępowania sądowego strony, zarówno na rozprawach, jak i w składanych pismach procesowych zajmowały dotychczasowe stanowiska w sprawie.

Sąd Rejonowy ustalił, co następuje:

Z. N., od 2008 roku pracował jako kierowca w firmach, w których udziałowcem był K. N.. Z dniem 01 stycznia 2014 roku, podpisana została ze Z. N. kolejna umowa o pracę. Stosunek pracy został nawiązany pomiędzy pozwanym, (...) Spółką z o.o. z siedzibą w B., w której większościowym udziałowcem jest K. N.. Umowa o pracę została zawarta na czas określony od dnia 01 stycznia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, w pełnym wymiarze czasu pracy, z wynagrodzeniem zasadniczym w wysokości 1.680,00 zł oraz ryczałtem za prace w godzinach nadliczbowych, nocnych i dyżurem, który zgodnie z przyjętym u pracodawcy regulaminem wynagradzania wynosił dla kierowców - 100,00 zł w przypadku ryczałtu za godziny nocne i nadliczbowe oraz 500,00 zł w przypadku ryczałtu za dyżur. Pracownikowi Z. N., w ramach zatrudnienia, wypłacane były również diety krajowe i zagraniczne. W przypadku podróży poza granicami kraju dieta wynosiła 53 euro. Wynagrodzenie zasadnicze było wypłacane Z. N. z dołu do 10-tego dnia każdego miesiąca na wskazany przez niego rachunek bankowy o nr (...). Pozostałe składniki wynagrodzenia, w tym diety były wypłacane do końca miesiąca, po rozliczeniu wypracowanych godzin i pobranych zaliczek. Kierowcy zatrudnieni u powoda otrzymywali, zatem dwa przelewy z tytułu stosunku pracy.

Do dyspozycji kierowców, w tym także Z. N. przekazana została karta bankomatowa przypisana dla prowadzonego dla każdego z kierowców rachunku pomocniczego/konta rozrachunkowego, przy pomocy której mógł on, w trakcie podróży służbowej, wypłacać potrzebne mu kwoty pieniędzy. Z takiego konta rozrachunkowego, przy użyciu karty bankomatowej, kierowca miał możliwość dokonywania wypłat do wysokości środków zgromadzonych na danym koncie. Jeżeli w trakcie podróży, zachodziła konieczność wypłaty większej kwoty, kierowca zgłaszał taki fakt do dyspozytora, wskazując na jaki cel potrzebna jest mu żądana kwota pieniędzy i po uzyskaniu zgody, kwota ta była wpłacana na dane konto rozrachunkowe kierowcy. Z. N. również zgłaszał telefonicznie dyspozytorom, jaka kwota jest mu potrzebna i za chwilę otrzymywał wskazaną sumę. Na rachunek pomocniczy/konto rozrachunkowe Z. N. o nr (...) wpłacane były zgłaszane przez niego zaliczki z tytułu podróży służbowych, których rozliczenie następowało na

koniec miesiąca, na podstawie przedłożonych przez pozwanego rachunków, uznawanych następnie przez pracodawcę. Jeżeli kwota wypłaconej w danym miesiącu zaliczki była większa niż kwota przedłożonych rachunków, o stosowną różnicę pomniejszona była kwota z tytułu delegacji przelewana na koniec miesiąca na konto osobiste Z. N.. Pozwany Z. N. przelewane miał na swoje konto osobiste prowadzone w Banku (...) S.A. o nr (...), do 10-tego każdego miesiąca wynagrodzenie zasadnicze, które z uwagi na zajęcie komornicze nie było wypłacane w pełnej wysokości. Poczynając od października 2013 roku, z wynagrodzenia zasadniczego Z. N., poza składką ZUS, składką zdrowotną, zaliczką na podatek, potrącana była również kwota 500,00 zł związana z powadzonym przeciwko pozwanemu komorniczym postępowaniem egzekucyjnym. Następnie, do końca miesiąca, wypłacano Z. N. pozostały składnik wynagrodzenia, którego wysokość uzależniona była od przepracowanych godzin, pobranych i wykorzystanych zaliczek, w tym zaliczek wpłaconych na kartę bankomatową kierowcy i przez niego wykorzystanych. Na konto Z. N. wpływały, każdego miesiąca, różne kwoty, ale pozwany nigdy nie żądał wyjaśnienia tych rozbieżności i nie rozmawiał z pracodawcą skąd te różnice w wynagrodzeniu.

(dowód: częściowo zeznania powoda k. 126v-127v, 189v-190v, częściowo zeznania pozwanego k. 109v-110, k. 190v-191, częściowo zeznania świadków: M. S. nagranie z dnia 21 października 2015r. płyta k. 160 minuta od 00:10:26 do minuta 00:17:34, M. K. nagranie z dnia 21 października 2015r. płyta k. 160, minuta od 00:48:35 do 01:01:38; odpis KRS k. 10-16, umowa o pracę k. 37, lista płac k. 71-76, wyciąg/zestawienie z Banku (...) k. 85-106, historia rachunku z Banku (...) -122, pismo z dnia 30.01.2014r. k. 132, pisma Komornika Sądowego przy SR w Kluczborku k. 133-136, regulamin wynagradzania k. 181-188, zestawienie zaliczek na delegację k. 156)

W dniu 28 grudnia 2013 roku, pomiędzy (...) Spółką z o.o. w B., reprezentowaną przez Prezesa Zarządu K. N., a Z. N. zawarto umowę pożyczki na kwotę 7.500,00 zł. Pożyczka udzielona została z bieżących środków obrotowych spółki, a nie z funduszu socjalnego. Pożyczkobiorca zobowiązał się do zwrotu pożyczki w 10 ratach po 750,00 zł, począwszy od stycznia 2014 roku. Zwrot pożyczki, zgodnie z § 2 pkt 3 umowy, miał nastąpić gotówką do kasy pożyczkodawcy. W myśl postanowień § 2 pkt 2 umowy, oprocentowanie pożyczki wynosiło 10% w skali roku, a odsetki były płatne jednorazowo, w ostatnim dniu spłaty pożyczki, w kwocie 625,00 zł. W przypadku zwłoki w zapłacie, wobec pożyczkobiorcy naliczane były odsetki w wysokości 3- krotności stopy odsetek określonych w pkt 2 umowy. Zgodnie z postanowieniem § 1 pkt 2, poprzez podpisanie umowy pożyczki pożyczkobiorca kwituje odbiór pożyczki w kwocie 7.500,00 zł, co miało miejsce w dniu 28 grudnia 2013 roku. W tym bowiem, dniu Z. N. przekazana została suma pożyczki, której odbiór osobiście pokwitował. Zwrot pożyczki miał nastąpić do końca października 2014 roku.

(dowód: częściowo zeznania powoda k. 126v-127v, 189v-190v, częściowo zeznania świadków: M. S. nagranie z dnia 21 października 2015r. płyta k. 160 minuta od 00:10:26 do minuta 00:17:34, M. K. nagranie z dnia 21 października 2015r. płyta k. 160, minuta od 00:48:35 do 01:01:38; umowa pożyczki k. 17-18, dowód wypłaty KW Nr (...) k. 130)

Spółka (...) udzielała swoim pracownikom pożyczek, zarówno z funduszu socjalnego, jak i z bieżących środków obrotowych spółki. W przypadku pożyczek udzielanych w ramach funduszu socjalnego, za zgodą pracownika, raty takich pożyczek mogły być potrącane z bieżącego wynagrodzenia pracownika. W przypadku pracowników, co do których nie można było dokonywać potrąceń z wynagrodzenia, z uwagi chociażby na zajęcia komornicze, pożyczki były udzielane z bieżących dochodów spółki. Wobec Z. N. prowadzone były postępowania egzekucyjne w związku z zaległościami alimentacyjnymi, dlatego też pożyczka z dnia 28 grudnia 2013 roku została mu udzielona ze środków obrotowych spółki, a jej spłata miała nastąpić w formie wpłat do kasy spółki.

(dowód: częściowo zeznania powoda k. 126v-127v, 189v-190v, częściowo zeznania świadków: M. S. nagranie z dnia 21 października 2015r. płyta k. 160 minuta od 00:10:26 do minuta 00:17:34, M. K. nagranie z dnia 21 października 2015r. płyta k. 160, minuta od 00:48:35 do 01:01:38; umowa pożyczki k. 17-18)

Pozwany Z. N. nie przystąpił do spłaty udzielonej mu pożyczki. W czerwcu 2014 roku rozwiązano z pozwanym stosunek pracy, z uwagi na niewykonanie polecenia służbowego i narażenie pracodawcy na szkodę. Powód wezwał również pozwanego do zwrotu udzielonej mu pożyczki wskazując, iż na dzień 26 czerwca 2014 roku zadłużenie wynosi łącznie z odsetkami 5.392,50 zł. Następnie, w dniu 25 listopada 2014 roku, wezwano Z. N. do zapłaty kwoty 7.500,00 zł z

tytułu kapitału i kwoty 625,00 zł z tytułu odsetek od udzielonej pożyczki. Pozwany nie uiścił żadnych sum z tytułu zwrotu pożyczki i kwoty takie nie były potrącane przez pracodawcę z należnego Z. N. wynagrodzenia za pracę.

(dowód: częściowo zeznania powoda k. 126v-127v, 189v-190v, częściowo zeznania pozwanego k. 109v-110, k. 190v-191, częściowo zeznania świadków: M. S. nagranie z dnia 21 października 2015r. płyta k. 160 minuta od 00:10:26 do minuta 00:17:34, A. S. nagranie z dnia 21 października 2015r. płyta k. 160 minuta od 00:31:44 do minuta 00:44:30; lista płac k. 71-76, wyciąg/zestawienie z Banku (...) k. 85-106, historia rachunku z Banku (...) -122, pismo z dnia 30.01.2014r. k. 132, pisma Komornika Sądowego przy SR w Kluczborku k. 133-136, zestawienie zaliczek na delegację k. 156)

Powyższy stan faktyczny oparty został o następujący materiał dowodowy: osobowy w postaci tych zeznań stron, które nie zostały zakwestionowane w toku postępowania przez strony (art. 230 k.p.c.) oraz zeznań świadków: M. S., A. S., M. K., a także nieosobowy w postaci załączonych do akt sprawy dokumentów, którym Sąd w całości przypisał walor wiarygodności. Wszelkie dokumenty zostały sporządzone przez podmioty do tego uprawnione, w ramach przyznanych im kompetencji, a wiarygodności i autentyczności oraz mocy dowodowej tychże dokumentów strony nie podważyły i skutecznie nie zakwestionowały.

Przechodząc do oceny zgromadzonego w sprawie osobowego materiału dowodowego w postaci zeznań świadków Sąd uznał je także, co do zasady, za wiarygodne, gdyż są spójne, logiczne i korespondują z pozostałym, uznanym za prawdziwy materiałem dowodowym. Świadkowie zgodnie wskazywali, iż powód udzielał pożyczek swoim pracownikom. Równie zgodnie świadkowie M. S. - księgowy i A. S. - kadrowa, a więc osoby, które z racji wykonywanych obowiązków służbowych wiedziały najlepiej jakie składniki wynagrodzenia i w jakiej wysokości były wypłacane pozwanemu, tytułem wynagrodzenia za pracę oraz jakim obciążeniami ono podlegało, wskazywały, iż z wynagrodzenia za pracę Z. N., poza kwotami potrącanymi w związku z prowadzoną przeciwko niemu egzekucją komorniczą, nie były potrącane, żadne inne należności, w szczególności raty z tytułu udzielonej mu pożyczki. Nadto, świadkowie ci potwierdzili zgodnie, iż pozwanemu udzielona została pożyczka, choć w przypadku świadka A. S. wiedzę taką miała ona tylko ze słyszenia i nie była świadkiem podpisania dokumentu - „Chodziły pogłoski, że jakaś pożyczka była, ale nie wiem kto komu miałby coś pożyczać” – tak świadek A. S. k. 158v. Świadek M. K., były pracownik powoda, wskazywał natomiast, iż u powoda była praktykowana możliwość uzyskania pożyczki od pracodawcy gdyż był nawet żyrantem takiej umowy - „Była możliwość zaciągania pożyczek u powoda” - tak świadek M. K. – k. 159. Sąd nie znalazł żadnych powodów, aby poddać w wątpliwość składane przez świadków zeznania, które uznał za wystarczające i uczynił je podstawą dokonanych ustaleń faktycznych. Zeznający w sprawie świadkowie znali, zarówno powoda, jak i pozwanego, a Sąd nie dostrzegł okoliczności, które mogłyby podważyć wiarygodność ich zeznań w tej części, która miała istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Dokonując takiej oceny, Sąd miał na uwadze, że ze świadkiem M. K. rozwiązano umowę o pracę, a następnie z jego zawiadomienia w powodowej spółce kontrolę przeprowadziła Państwowa Inspekcja Pracy. Tym samym, w kontekście dokonanej oceny, zebranego materiału dowodowego, a w szczególności zeznań świadków Sąd uznał także za prawdziwe zeznania powoda, które w całej rozciągłości korespondują z uznanymi za wiarygodne dowodami w sprawie.

Z kolei, zeznania pozwanego, w odniesieniu do przywołanej powyżej oceny zgromadzonego materiału dowodowego, Sąd uznał częściowo za niewiarygodne i sprzeczne, nie tylko z pozostałymi uznanymi za prawdziwe dowodami, ale także z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, o czym szczegółowo niżej. Wystarczy przypomnieć, że najpierw pozwany Z. N., w sprzeciwie od nakazu zapłaty (k. 29-34), nie zaprzeczył, że pożyczył od powoda kwotę 7.500,00 zł, potem wskazywał, iż w trakcie trwania stosunku pracy chorował i pobierał od powoda różne kwoty tj. 500,00 zł, 1.000,00 zł i „w związku z tymi zaliczkami uzbierała się jakaś kwota, ale nawet nie wie jaka, bo nie kontrolował tego” (k.109v), aby następnie zaprzeczyć, że pożyczył od powoda kwotę 7.500,00 zł, choć, jak sam zeznał, podpis na okazanym mu dokumencie potwierdzającym wypłatę ww. kwoty, jest jego podpisem (k. 190v). Ostatecznie Z. N. podnosił i wykazywał, że kwota pożyczki została powodowi zwrócona poprzez dokonywanie potrąceń z wynagrodzenia za pracę pozwanego. Te zeznania, zdaniem Sądu, stoją w oczywistej sprzeczności z zeznaniami ww. świadków, którzy mieli wiedzę o praktyce udzielania pożyczek przez powoda, ale przede wszystkim z dokumentami w postaci samej umowy pożyczki, potwierdzenia wypłaty, których prawdziwości pozwany nie zaprzeczył, zeznając, iż złożony pod tymi dokumentami podpis jest jego podpisem. Tym samym, Sąd nie dał wiary twierdzeniom pozwanego, iż podpisał

umowę pożyczki, gdyż „tak kazała mu kadrowa, dlatego, że do 2013 roku, była inna nazwa firmy powoda, której została ogłoszona upadłość i żeby w papierach się wszystko zgadzało, to trzeba przenieść pożyczkę na tę drugą firmę” - tak pozwany k. 109v. W tym miejscu warto wskazać, iż Z. N. nie pamiętał nawet nazwy firmy, z uwagi na upadłość której zachodziła konieczność sporządzenia umowy pożyczki. Tym samym, Sąd mając na uwadze powyższe oraz okoliczność, iż pozwany jest osobą dorosłą, w pełni świadomą, uznał zeznania pozwanego, we wskazanej części, jako niewiarygodne, sprzeczne z pozostałym materiałem dowodowym, ale także z zasadami logicznego myślenia i doświadczenia życiowego, bowiem od kogo, jak nie od osoby dorosłej należy oczekiwać pełnej dbałości o własne interesy i nie podpisywania dokumentów, które uważa za fikcyjne i będące źródłem zobowiązania finansowego.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

W myśl art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy, albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy, albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Przy czym ustawa nie uzależnia ważności umowy pożyczki od zachowania formy szczególnej stanowiąc jedynie, że umowa pożyczki, której wartość przenosi pięćset złotych, powinna być stwierdzona pismem - forma dla celów dowodowych (ad probationem) (§ 2 przywołanego przepisu). Zastrzeżenie formy dla celów dowodowych oznacza, że wykładnia tego przepisu musi uwzględniać jego powiązania z art. 74 k.c. oraz art. 246 k.p.c.

W przedmiotowej sprawie, umowa pożyczki została zawarta w formie pisemnej i podpisana przez powoda jako pożyczkodawcę oraz pozwanego jako pożyczkobiorcę.

W trakcie przesłuchania, zarówno powód, jak i świadkowie zgodnie twierdzili, że spółkę (...) i Z. N. łączyła konsensualna i dwustronnie zobowiązująca umowa, jaką jest umowa pożyczki, która dochodzi do skutku przez samo porozumienie się stron. Obowiązek wydania przedmiotu pożyczki, jaki ciąży na pożyczkodawcy jest konsekwencją uprzednio zawartego porozumienia. Obowiązki pożyczkodawcy do przeniesienia własności przedmiotu umowy na pożyczkobiorcę odpowiada obowiązek zwrotu, czyli przeniesienia przez pożyczkobiorcę na pożyczkodawcę przedmiotu umowy. O ile przedmiot pożyczki nie zostanie wydany pożyczkobiorcy, tak długo nie może powstać obowiązek jego zwrotu, obciążający pożyczkobiorcę. W niniejszej sprawie świadkowie stwierdzili, że pozwanemu Z. N. udzielona została przez powoda pożyczka w kwocie 7.500,00 zł, potwierdzeniem czego była sporządzona przez świadka M. S. umowa pożyczki oraz dokument wydania – odbioru kwoty 7.500,00 zł. Fakt, udzielenia pożyczki, niejako potwierdził również świadek M. K., który co prawda nie był świadkiem sporządzenia przedmiotowej umowy, ale wiedział, iż takie pożyczki są udzielane w spółce (...), gdyż sam był żyrantem pożyczki udzielonej innemu pracownikowi powoda.

Mając na uwadze zasadę rozkładu ciężaru dowodu, wynikającą z art. 6 k.c., która stanowi, że ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, powód domagając się od pozwanego zwrotu pożyczki, winien udowodnić, że strony zawarły ważną umowę pożyczki w rozumieniu art. 720 k.c. oraz że wydał pozwanemu przedmiot pożyczki, przenosząc na niego własność określonej ilości pieniędzy. Przeniesienie własności przedmiotu pożyczki stanowi bowiem, obowiązek dającego pożyczkę, określony w definicji legalnej umowy pożyczki i jego spełnienie rodzi z kolei po stronie biorącego, obowiązek jej zwrotu. W przedmiotowej sprawie powód złożył do akt sprawy umowę pożyczki z dnia 28 grudnia 2013 roku zawartą między stronami. Przedstawił także dowód na okoliczność, że wydał pozwanemu całą kwotę pożyczki, załączając podpisane przez pozwanego potwierdzenie wypłaty kwoty 7.500,00 zł. Tym samym, w ocenie Sądu, powód udowodnił swe twierdzenia, do czego zobowiązywał go zapis art. 6 k.c. W tej sytuacji, pozwany zaprzeczając, że umowa była zawarta, ewentualnie, że kwota pożyczki została spłacona np. poprzez jej potrącenie z wynagrodzenia pozwanego - powinien te okoliczności udowodnić, przy wykorzystaniu odpowiednich środków dowodowych. Natomiast, Z. N. żadnych dowodów na tę okoliczność nie przedstawił. Pozwany nie wykazał, że nie podpisał załączonej umowy pożyczki i dowodu wypłaty kwoty 7.500,00 zł, a przeciwnie potwierdził prawdziwość swojego podpisu złożonego na tych dokumentach. Nie przedstawił żadnych dowodów na wykazanie wiarygodności swoich twierdzeń odnośnie fikcyjności umowy, zawartej jedynie na potrzeby „porządku w papierach firmy”, a przeciwnie zaproponowany przez pozwanego świadek M. K. zeznał, iż u

powoda praktyką było udzielanie pożyczek pracownikom. W tym miejscu nie sposób pominąć, iż sam pozwany, w sprzeciwie od nakazu zapłaty, nie zaprzeczył, iż zawarł z powodem umowę pożyczki, a jedynie podnosił, iż została ona powodowi zwrócona poprzez dokonywane przez niego potrącenia z wynagrodzenia za pracę. W tym miejscu wskazać należy, iż to na pozwanym ciążył obowiązek wykazania, iż takowe potrącenia miały miejsce. Z. N. na tę okoliczność przedstawił jedynie zestawienie z rachunku bankowego pozwanego, z którego wynikało, iż na jego konto wpływało niepełne wynagrodzenie zasadnicze oraz zróżnicowane kwoty z tytułu dalszych składników wynagrodzenia, w tym rozliczeń za podróże służbowe i diety. Tymczasem, jak wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym załączonych przez powoda zestawień wypłat, przelewów międzybankowych oraz rozliczeń zaliczek oraz pism Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Kluczborku, jak również zeznań świadków M. S. i A. S., z wynagrodzenia pozwanego Z. N., poza zajęciami komorniczymi, nie były potrącane żadne kwoty z tytułu przedmiotowej pożyczki. Niejako na marginesie wskazać także trzeba, że nawet przyjmując hipotetycznie, iż takich zajęć komorniczych nie było, to z załączonych do akt przez obie strony rozliczeń i zestawień nie wynika w żaden sposób, iż pracodawca potrącał na swoją rzecz jakiegokolwiek kwoty tytułem spłaty pożyczki. Natomiast, ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.), gdyż to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne (art. 232 k.p.c.). W procesie cywilnym obowiązuje zasada kontrydiktoryjności (art. 3 i 232 k.p.c.). Według uregulowania wymienionych przepisów ciężar dostarczenia w postępowaniu sądowym materiału procesowego spoczywa zasadniczo na stronach, a sąd utracił prawo prowadzenia dochodzenia w celu ustalenia dowodów koniecznych dla rozstrzygnięcia sprawy. Co więcej, poszukiwanie za stroną przez sąd z urzędu okoliczności przemawiających za jej stanowiskiem w istocie stanowi wyręczenie jej w obowiązkach procesowych, przez co sąd naraża się na uzasadniony zarzut nierównego traktowania stron procesu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 marca 2010 r., II UK 286/09, niepubl.). W sprawach cywilnych rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie spoczywa na stronie, która wywodzi z tych faktów skutki prawne (art. 6 k.c.) (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 1996 r., I CKU 45/96, P.. 1998, Nr 1-2, s. 204). Jeżeli chodzi o rozkład ciężaru dowodu, to powód powinien udowodnić fakty pozytywne, które stanowią podstawę jego powództwa, tj. okoliczności prawo tworzące, a pozwany, jeżeli faktów tych nie przyznaje, ma obowiązek udowodnienia okoliczności niweczących prawo powoda. Stosownie do art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu rozumieć należy z jednej strony jako obarczenie strony procesu obowiązkiem przekonania sądu dowodami o słuszności swoich twierdzeń, a z drugiej konsekwencjami poniesienia realizacji tego obowiązku lub jego nieskuteczności. Tą konsekwencją jest zazwyczaj niekorzystny dla strony wynik procesu (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 11 grudnia 2007 roku, II CSK 332/07, z dnia 07 listopada 2007 roku, II CSK 293/07 - opubl. L.).

W tym stanie rzeczy, skoro pozwany Z. N., do chwili obecnej, nie zwrócił powodowi pożyczonej od niego na podstawie umowy z dnia 28 grudnia 2013 roku kwoty Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda łączną kwotę 8.492,54 zł, na którą składają się kwota 8.125,00 zł (należności główna – 7.500,00 zł i odsetki w kwocie 625,00 zł) oraz kwota 367,54 zł tytułem odsetek, o czym orzeczono jak w pkt 1 wyroku.

Z kolei, w myśl art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 359 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe (§ 2 przywołanego przepisu).

Mając na uwadze powyższe, Sąd zasądził od pozwanego kwotę 8.125,00 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 01 listopada 2014 roku do dnia zapłaty, mając na względzie iż zgodnie z umową zwrot pożyczonej sumy miał nastąpić w 10 ratach, poczynając od stycznia 2014 roku, a zatem z końcem października 2014 roku miała nastąpić zapłata ostatniej 10 raty i od dnia następnego pozwany pozostawał w zwłoce. Dalsze odsetki od kwoty 367.54 zł tj.

zaległe odsetki od niespłaconego kapitału, Sąd zasądził od dnia wniesienia pozwu tj. od dnia 07 stycznia 2015 roku do dnia zapłaty (pkt 1 wyroku).

O kosztach procesu, jak w pkt 2 wyroku, Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., w myśl którego pozwany, jako strona przegrywająca sprawę na żądanie powoda, obowiązany jest do zwrotu kosztów procesu, na które składają się:

- opłata skarbową od pełnomocnictwa procesowego w kwocie 17,00 zł ustalona przy uwzględnieniu części IV tabeli stanowiącej załącznik do ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (t. j. Dz. U. z 2015 r., poz. 783 ze zm.),

- opłata sądowa od pozwu w kwocie 300,00 zł (art. 28 pkt 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, t. j. Dz. U. z 2014 r., poz. 1025 ze zm.),

- opłata sądowa od zażalenia w kwocie 60,00 zł (art. 19 ust. 3 pkt 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, t. j. Dz. U. z 2014 r., poz. 1025 ze zm.),

- koszty zastępstwa prawnego w kwocie 1.200,00 zł (§ 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, t. j. Dz. U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.) oraz w kwocie 300,00 zł (§ 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, t. j. Dz. U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.), gdyż takie kwoty odpowiadają charakterowi sprawy, nakładowi pracy pełnomocnika i są zgodne z obowiązującymi stawkami.

O brakujących kosztach procesu – kwota 97,26 zł tytułem zwrotu kosztów podróży świadka A. S. i utraconego zarobku, Sąd orzekł w oparciu o treść art. 98 k.p.c., obciążając nimi pozwanego (pkt 3 wyroku).